

לביאות ועריות - המניפסט השני של נפגעות בילדות-השארות בחיים כאקט מחאה

אני בת 44.
ניסיתי להתאבד בגיל 16, אחר כך בגיל 17 ושוב בגיל 17 וחצי. בפעם השלישית סופסוף הצלחתי.
נו טוב, החזירו אותי, אבל אני הייתי שם, במקום האחר. זה נראה לי כמו נצח, אבל זה נמשך
כנראה רק כמה שניות.

אימא שלי שהייתה אחות מיילדת במקצועה, חזרה הביתה מוקדם מהצפוי, מצאה אותי
מתבוססת בדם בחדרי. שעות רבות קודם חתכתי בסכין יפנית את וריד הצוואר ופרקי הידיים
ובלעתי עשרות כדורי הרגעה ושינה. אימא עשתה החיאה ראשונית. אבל הדופק נפסק.
הפרמדיקים שהגיעו, חדלו לנסות להנשים אותי באמבולנס, הם נואשו. רק היא התעקשה
והמשיכה (את ילדותי מנעה ממני וכעת אף את מותי חמסה).

ככה חזר הדופק בהיסוס, פולס אחרי פולס, בשקט, כמתנצל, ומאותו היום הוא היה הפולס החדש
שלי, רגוע שלו ולבבי.
למה? כי תם החיפוש אחרי תשובה, מצאתיה, הייתי שם בארץ התשובות ונרגעתי.

כל מה שציפיתי מן המוות אכן יש בו. מלוא ההבטחה מתגשמת.
קשה לתאר במילים את הספירה האחרת. הזמן קפא, חשתי קלה מאד, ללא משה, היה אור בהיר
עז ורך בו זמנית, חשתי עטופה בנעימים. לא היה בי עוד צער, ולא היה כאב, לא היה לי כל זיכרון
רע. חשתי בלטיפת השקט, ואוו איזה שקט נפלא, כמו במדבר. ולא היו לי יותר דאגות.

במסע חזרה, הרגשתי שכל מה שקרה לי, מזוויע ככל שהיה, נועד לקרות מסיבה כלשהי. נולדה בי
התובנה שאני חלק ממשהו הרבה יותר גדול ממה שאני מסוגלת לראות, ושיש לי חלק בו, יש לי
ייעוד כלשהו, ואלמלא חויבתי לרדת לתוך מדמנת השאול, כיצד הייתי עולה מתוכה, צומחת למי
שאני?

הרגשתי כמו ילדה שרצה לאימא הקדמונית שלה להתחבא בין רגליה. ואם כל האמהות, קודם כל
מחבקות ומגינה, נוסכת בך כח מכוחה, נוטעת בך לתמיד את התחושה החדשה שאת יכולה
בלעדיה, שהיא תמיד תהייה שם בשבילך אם תצטרכי אותה ודוחפת אותך בעדינות הלאה מבין
זרועותיה החוצה "את יכולה כבר לבד, לכי לך בת למסעך".

בתחושה הזאת העירו אותי בבית החולים.
נרגעתי, הבנתי שהמוות הוא החבר הכי טוב החדש שלי בחיים.
המוות הוא ההבטחה לכך, שיש מוצא למקרה שלא אוכל לסבול יותר. קופידון המוות, הפך מאותו
יום לחבר הקרוב אלי ביותר. הוא שאפשר לי לדבוק בחיים וליהנות מהם כאילו אין מחר.

היו לי ימים קשים, התנפצויות פוצעות על סלע בים סוער ושחור.
אז הייתי מתכנסת לתוך עצמי, והוא היה יושב על כתפי וכך היינו משוחחים בחושך, המוות שלי
ואני.
הייתי שואלת אותו, נו, אז מה אתה אומר אהובי, זהו? זה גבול יכולת הסבל שלי? האם זה יהיה
היום האחרון שלי?

הוא קופידון המוות שלי, היה בוחש בידו בתלתליו הסוררים ולוחש באוזני, את באמת רוצה
שאקח אותך עכשיו? את כבר אמורה לדעת שתוך שנייה אני לוקח אותך למקום האחר שאין
ממנו חזרה. אז למה למהר? בואי נישן על זה יחד הלילה ונחשוב בבוקר מה לעשות.
הוא היה מלטף אותי ולוחש לי שהוא תמיד יהיה כאן בשבילי, תמיד.

כך היינו נרדמים חבוקים ביחד המוות שלי, המתוק שלי, ואני.

המוות נתן לי את הרצון לחיות.

רק להיום.

מיום אל יום.

44 שנים.

קיבלתי ממנו מתנה נפלאה.
מאחר והיכרותנו כה עמוקה ויפה, מסתבר שאני בכלל לא מפחדת ממנו. הוא היחיד שנתן לי אי פעם תחושה שהוא מקצועי, אמיתי, ניצחי. אני סומכת עליו, נאמן ונמצא שם לקחת אותי, אם רק אקרא לו.

כך הפכתי לאדם שסב בין הבריות המפחדות ממוות – כשאני נטולת פחד מוות, גיליתי ברבות הימים שיש בכך המון עוצמה וכוח.

המתנה השנייה שנתן לי המוות שלי, היא הזיכרון של לידתי החדשה. כמה אנשים כבר בעולם יכולים לומר שהם באמת זוכרים את רגע לידתם? יופי של מתנה.

ומה אני זוכרת מהלידה שלי לחיים, כשהמוניטור שב לשרטט גלים על חופו של חדר בית החולים הלבן?

אני זוכרת שראיתי את המקור שלי, את היהלום האם, ממנה התפצלתי. המבנה הגבישי שאיתו נולדתי, בטרם זוהם, הוכה, הושפל, נאנס, נבגד ושובש. ראיתי שוב לראשונה, את חומרי הגלם מהם נוצרתי-נדיבות, אצילות, שימחה ושקט.

מאז לידתי השנייה, אני צומחת, משילה מעצמי, בתהליך כירורגי כואב ומתיש, את כל שדבק בי בדרך, והסתיר את יהלום המקור שבי.

זה כואב להסיר את שכבות העור שצימח גופי, עור האשמה, עור הזעם, החשדנות, עור השנאה והקורבנות.

זה כואב, אבל הכאב הזה הוא אחר, מטהר אותי ומעניק לי חיים בהווה מקודש, כזה שהיה בטרם נולדתי וכזה שיהיה לאחר מותי כשאשוב לעולם האחר, לזרועות האם הגדולה.

גופי היה כספינה טרופה בסער, שורדת ונעה לה מאי לאי, מיום ליום, מחפשת נמל מבטחים. ההתנפצות הקשה ביותר שלי, הפגיעה אותי, היא קרתה שעליתי על שירטון שלא היה שם קודם.

בגיל 37 מצאה אותי האהבה, נישאתי וגיליתי שאני בהריון ועומדת להיות אמא לבני הראשון.

השמחה הייתה שברירית, ואז הכתה בי כרוח קרה ההבנה, שהרומן האסור שלי עם קופידון המוות הגיע אל קיצו.

זהו, הדבר היחיד שהחזיק אותי בחיים אבד, האופציה הנפלאה נלקחה ממני לעדי עד.

כטובע במים נשנקתי ופחד גדול הציף אותי. למה השארת אותי לבד עם תינוק בבטן, קופידון? איפה אתה? אך הוא לא היה שם עוד. התאבלתי בלילות על הכרית בשקט, על לכתו של המוות מחיי, הייתה זו הפרידה הקשה ביותר מבן זוג שהייתה לי מעולם.

שוב חזרתי לטיפול.

אבל אימא אלוהים כל כך חכמה, העניקה לי בדיוק את תשעת החודשים שהיו דרושים לי לקום מהאבל על מותי שחמק ממני לבלי שוב, כשחשתי לראשונה את החיים החדשים נובטים ברחמי.

כשנולד בני, קראתי אור. ידעתי מייד כשראיתי אותו לראשונה, שאני שוב לא לבד, שכל מה שנתן לי קופידון, כל הטוב שבו, עבר ממנו לבני הקט. הוא ממלא אותי בכל מה שתמיד ביקשתי לי: שקט, אצילות, נדיבות ושימחה.

מדי פעם אני מקבלת דרישת שלום מקופידון שלי, נזכרת ברגעינו היפים, אני מוקירה אותו על כל מה שנתן לי, וממשיכה קדימה. בלי פחד ובלי חשש, מוכנה ללמוד מכל חוויה את השיעור שלשמה נוצרה ללמדני.

אני צוברת זיכרונות וחוויות מופלאות בחיי, כך שיהיה לי הרבה מה לספר לקופידון שלי כשנשוב ונפגש, וכך נפטפט ונצעד יד ביד לביתה המואר של האם הגדולה, הרחק בקצה האופק הבהיר.

2011